

Szamosi Iván És Ivánné

Ezen én vagyok ifjúházas koromban a második férjemmel, Szamosi Ivánnal. Ezen a képen látszik a boldog egymásra találásunk ténye. Ez a kép olyan két-három évvel a házasságkötésünk után, 1967-68 körül készülhetett. Valahol a Balaton partján, alighanem Balatonlellén. Volt olyan is, hogy üdülőben voltunk, a Művelődésügyi Minisztériumnak az üdülőjében. Általában a Zsuzsi is velünk volt, a férjem első házasságából való kislánya. 1965-ben házasodtunk össze, és több mint 30 évig éltünk jóban, rosszban, szeretetben. Ezernyi gonddal, nagyon sok nehézséggel. Sajnos ő már hat éve meghalt, nagyon hiányzik az életemből. A második férjem lényegében a gyerekeimnek az igazi édesapja, a lányaim is elismerték, a kisebbik lányom, Júlia a mai napig is őt tekinti apjának. Némi nehézséget okozott a családukban, hogy a férjemnek volt egy elvált felesége és egy gyereke, a Zsuzsi. Én őt is a gyerekeimnek tekintem, és a gyerekeit az unokáimnak. A férjemmel egy közös ismerős révén találkoztunk össze. Már csak az édesanyja élt, amikor összekerültünk. Az édesapja meghalt 1945-ben tébécében. Az édesanyja nagyon szerette, ő is őt, sokat gondoskodott róla. Zsidó érzelmű család volt, nem voltak különösebben vallásosak, de a nagymama meg az anyósom is minden szombatot megtartott, péntek este gyertyát gyújtott, meg a Jom Kipur-t megtartotta. A háborút úgy vészelte át az anyósom, hogy abban a bizonyos gyalogmenetben vitték őt egészen Hegyeshalomig [lásd: halálmenetek Hegyeshalomba], ahol is egy unokaöccse -- az valami zsidó tanácsnak a tagja volt -- közbelépett, ki tudta venni őt a Németországba irányított gyalogmenetből, és akkor hazajöttek. Így élték meg a felszabadulást. A férjem pedig munkaszolgálatos volt, és Borban volt. Ott szabadult föl. A nagymamának kis trafikja volt egy mellékutcában. A férjem először munkásként dolgozott. Majd műszerészként, aztán később került olyan helyzetbe, hogy mérnöki munkát végezhetett. Nagyon kedves, jó szándékú, jó humorú, szorgalmas, agilis ember volt, műszaki végzettsége volt, az együttélésünk első idejében ő is elvégzett egy főiskolát, a Kandó Kálmán Főiskolát. Mint minden műszaki végzettségű embernek, akkoriban neki is nagyon rossz fizetése volt. Még gyerektartást is fizettünk. Szóval elég nehéz volt az életünk, és nekem volt módom különmunkát csinálni a Gondolat Kiadónál. Ő is próbálkozott mindig fellendíteni az életünket, nagyon szépen rajzolt, volt egy időszak, amikor nagyon sokat rajzolt. Az életünk egy

kicsit fellendült akkor, amikor külföldi munkát kapott, úgyhogy két vagy három évre is volt Szíriában, Irakban. A szabadsághegyi lakás, ahol az első házasságom idején laktunk, nem volt igazán kényelmes lakás. Nem volt rendes fűtés, nem volt rendes konyha. Elcseréltük egy kőbányai háromszobás lakásra. Ide még az első férjemmel költöztem, de nemsokára már az Ivánnal éltem. Akkor még vittük magunkkal a három szobába Kovács Terézt, aki az alkalmazottunk volt, a gyerekek körül segített. Jó sok évig együtt éltünk, közben ő is férjhez ment, a férje is ott volt. Aztán elköltöztek, és mi meg maradtunk ebben, ahol most is lakunk. Most már közel 40 éve ebben a lakásban lakom.